

РЕШЕНИЕ

№ 5959

гр. София, 22.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2976** по описа за **2024** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Столична дирекция на вътрешните работи срещу Решение № 775/14.02.2024 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 781/2024 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО),116 състав, с което е отменен Електронен фиш серия К № 8354267/08.11.2023 г., издаден от СДВР.

С посочения електронен фиш на С. П. В. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 лв. на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. От съда се иска съдебният акт да бъде отменен, като бъде потвърден издадения електронен фиш.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява. Ответникът по касационната жалба не се явява, представлява се от адв. П., който оспарва касационната жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като взе предвид и

обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, като и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. От събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 08.11.2023. в 10:54 часа на АМ Т., на първи километър, с посока на движение от [населено място] към [населено място] хан С. П. В. управлявала МПС - лек автомобил „М. ЦЛА 220 ЦДИ“, с рег. [рег.номер на МПС] със скорост на движение от 95 км/ч при ограничение от 140 км/ч, за магистрални участъци, въведено на основание чл.21, ал.1 от ЗДвП (видно от справка на АПИ). Съгласно представения чертеж от АПИ на АМ Т. при км 1+000 дясно платно с посока на движение от [населено място] към [населено място], няма въведено ограничение на скоростта с пътни знаци.

Видно от представения чертеж на участъка, на километър 0+690 е поставен знак отляво и отдясно В33 - "Край на въведената с пътен знак забрана за движение със скорост, по-висока от означената“, като се отменя забраната, въведена преди км 0+690 на АМ Т. с пътен знак В26 за движение с максимална скорост от 60 км/ч.

Видно от база данни КАТ, собственик на процесния лек автомобил било „Макс България“ АД, но като ползвател към датата на нарушението била вписана С. П. В..

Издаден е Електронен фиш серия К № 8354267/08.11.2023 г.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че не е извършено посоченото в електронния фиш нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, тъй като към момента на заснемането на автомобила, управляван от санкционираното лице, не е имало въведено ограничение на скоростта с пътен знак В 26 в посочения пътен участък. С тези мотиви СРС е отменил издадения електронен фиш.

Административен Съд С. – град, ХХІІІ-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на касатора на г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на г. /вх. № /, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, максимално допустимата скорост на движение на МПС от категория В, каквото е процесното, по автомагистрала е 140 м/ч. Според чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. За да е налице посоченото нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, следва да бъде установено по безспорен начин, че в пътния участък, в който е заснет автомобила, описан в издадения електронен фиш, е бил поставен пътен знак В 26. Видно от събраните в производството пред СРС доказателства – писмо от АПИ, Областно пътно управление-С. с изх. № 11-00-121/30.01.2024 г. с приложен към него чертеж в пътния участък – километър 1 (първи) на автомагистрала „Т.“, в който е установено

описаното в електронния фиш нарушение, на 08.11.2023 г. не е имало въведена временна организация на движението. Касационният състав споделя извода на СРС, че към момента на заснемане на процесния автомобил, максималната разрешена скорост е била 140 км/ч, поради което не е налице посоченото в НП нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед изложеното решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 775/14.02.2024 г., постановено по нахд № 781/2024 г. на СРС, НО,116 състав.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на С. П. В. с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. с чл. 143 от АПК, сумата от 400 лв. (четиристотин), представляваща разноски в производството.

Решението е окончателно.